

Győri Ítéltábla

Pf.V.20.204/2015/4/I. szám

A Győri Ítéltábla a Gáli Ügyvédi Iroda által képviselt **felperesnek** a Dr. Czeglédy Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes** ellen személyhez fűződő jogok megsértése iránt a Győri Törvényszék előtt folyamatba tett perében Győrött, 2015. évi október hó 20. napján P.20.476/2015/10. szám alatt hozott ítélet ellen a felperes részéről 11., az alperes részéről 12. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán a megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú ítélet megfellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja.

Mellőzi az alperesnek 15 napon belül saját költségén a "A" c. napilap online kiadványában az ítélet rendelkező részének közzétételére való kötelezést.

Köteles az alperes 15 napon belül az "A" c. napilap online kiadványában saját költségén közzétenni az alábbi nyilatkozatot:

„Alulírott alperes neve az "A" c. napilap interneten keresztül elérhető online kiadványában 2009. október 17. és 18. napján „...” felhasználói néven valótlan állításokat tettem közzé felperes neve akkori **település 1-i** polgármester személyével kapcsolatban:

Az alábbi állításaim voltak valótlanok:

felperes neve nem csalt azzal, hogy a "B" Szeretetszolgálat nevével visszaélve fiktív szervezetet hozott létre, és nem sikkasztott.

A történetek miatt felperes nevetől, mint **Település 1** akkori polgármesterétől bocsánatot kérek, és sajnálatomat fejezem ki."

Az ítéltábla az alperes által a felperesnek 15 napon belül fizetendő nemvagyoni kárpótlás összegét 300.000,- (Háromszázezer) Ft -ra felemeli.

Mellőzi az ítéltábla az alperesnek a felperes javára 15 napon belül 30.000,- (Harmincezer) Ft elsőfokú eljárási illetékben 15.000,- (Tizenötezer) Ft másodfokú illetékben, és 50.000,- (Ötvenezer) Ft felperesi ügyvédi munkadíjban álló perköltség megfizetésére szóló rendelkezését.

Köteles az alperes 15 napon belül megfizetni a felperesnek 64.800,- (Hatvannégyezer-nyolcszáz) Ft elsőfokú perköltséget.

Köteles a felperes az állam javára az illetékügyben eljáró illetékes adóhatóság felhívására megfizetni 6.000,- (Hatezer) Ft feljegyzett kereseti illetéket.

Ezt meghaladóan az ítéltábla az elsőfokú ítélet megfellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Köteles a felperes az állam javára az illetékügyben eljáró illetékes adóhatóság felhívására megfizetni 19.200,- (Tizenkilencezer-kettőszáz) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket, és az alperes ugyanilyen módon köteles az állam javára 46.800,- (Negyvenhatezer-nyolcszáz) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket.

Köteles az alperes 15 napon belül megfizetni a felperesnek 20.000,- (Húszezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes a "A" c. napilap online kiadványában 2009. október 17. és 18. napján közzétett nyilatkozatában megsértette a felperes jóhírnévhez való jogát azzal, hogy:

- valótlanul állította azt, hogy a felperes csalást követett el azzal, hogy a "B" Szeretetszolgálat nevével visszaélve fiktív szervezetet hozott létre, nevében adományokat gyűjtött, holott jól tudta, hogy erre sem joga, sem engedélye nincsen;
- valótlanul állította, hogy a felperes sikkasztott;
- valótlanul állította, hogy a felperes csalást követett el azzal, hogy többszöri felszólítás ellenére fiktív karitatív szervezetet hozott létre saját politikai céljából.

A bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül saját költségén a "A" c. napilap online kiadványában tegye közzé az ítélet rendelkező részét, valamint 15 napon fizessen meg a felperesnek 80.000,- Ft -ot. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000,- Ft elsőfokú eljárási illetékből, 15.000,- Ft másodfokú perköltségből, valamint 50.000,- Ft felperesi ügyvédi munkadíjból álló perköltséget.

Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a felperes **Település 1** Polgármestere volt 2006 és 2011 között. Az alperes az "A" c. napilap online kiadványában 2009. október 17. napján és 2009. október 18. napján „...” felhasználói névvel bejelentkezett, és az általa tett nyilatkozatban valótlanul állította azt, hogy a felperes csalást követett el azzal, hogy a "B" Szeretetszolgálat nevével visszaélve fiktív szervezetet hozott létre, nevében adományokat gyűjtött, holott jól tudta, hogy erre sem joga, sem engedélye nincsen, sikkasztott, illetve csalást követett el azzal, hogy többszöri felszólítás ellenére fiktív karitatív szervezetet hozott létre saját politikai céljából.

Megállapította, hogy a Soproni Városi Bíróság 20.B.218/2010/5. számú, a Győri Törvényszék 3.Bf.367/2011/6. számú végzésével 2013. március 18. napján jogerőre emelkedett ítéletében az alperest a kereseti kérelem alapjául szolgáló bejegyzése miatt bűnösnek találta egy rendbeli nagy nyilvánosság előtt folytatólagosan elkövetett rágalmozás vétségében. Rögzítette, hogy a jelen perben a Győri Törvényszék korábbi P.20.482/2014/8. számú ítéletét a Győri Ítéltábla a Pf.V.20.017/2015/3/I. számú végzésével hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra, és újabb határozat hozatalára utasította.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a jogsértés elkövetésének időpontjára figyelemmel a kereseti kérelem szerinti jogsértésre az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 78. § (1) és (2) bekezdésében valamint 84. § (1) bekezdés a) c) és e) pontjában foglaltak az irányadó. Rögzítette, hogy bár a rágalmozás illetőleg a jóhírnév megsértésének törvényi tényállása egymással nem egyezik meg, a Pp.4. § (2) bekezdése alapján az alperes büntetőjogi felelősségét megállapító ítélet a jelen perben eljáró bíróságot is kötötte. Rámutatott, hogy a tényállítás és a vélemény-nyilvánítás között a legfontosabb elhatárolási ismerv az, hogy a sérelmezett közlés valóságtartalma bizonyítható -e. Erre figyelemmel a kereseti kérelem alapjául szolgáló közleménynek azon kitételét, mely szerint a felperes „tevékenysége kimerül abban, hogy az általa kiírtandó ellenségként kezelt embereket kinyírja, illetve saját imázsát építse” vélemény-nyilvánításnak, míg a további sérelmezett közléseket tényállításnak minősítette. Megállapította, hogy a peres felek egyezően nyilatkoztak arra nézve, hogy a felperest korábban a bíróság jogerősen elítélte rágalmozás miatt, így az ezzel kapcsolatos alperesi állítás nem volt valótlan, az a felperes jóhírnevét nem sértette. Ugyanakkor a többi, a kereseti kérelem tárgyává tett, a felperesre sértő tényállítás valóságtartamát az alperes nem bizonyította, ebből következően ezekkel a közlésekkel az alperes megsértette a felperes jóhírnevét.

A Ptk.84. § (1) bekezdés c) pontja szerinti elégtétel adás körén belül kifejtette, hogy a kereseti kérelemben megfogalmazott nyilatkozattól eltérően az elsőfokú ítélet rendelkező részének közzététele alkalmas arra, hogy objektív módon tájékoztassa az értesülteket arról, hogy a felperest milyen sérelem érte, az alperes milyen valótlan tényeket állított a felperesről.

A nem vagyoni kártérítés iránti 500.000,- Ft megfizetésére irányuló felperesi kereseti kérelem kapcsán kifejtette, hogy a személyiségi jogsértés önmagában arra nem ad alapot, ahhoz a sérelmet szenvedett félnek az őt ért hátrányokat is bizonyítania kell. Rögzítette, hogy mindezek mellett a Pp. 163. § (3) bekezdése alapján a bíróság figyelemmel lehet a köztudomású tényekre is. A felperes az őt ért

hátrányokat illetően bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. A törvényszék köztudomású tényként bizonyítottanak fogadta el azt, hogy az alperes által közölt valótlan tényállítások a felperest, mint egy kistelepülés lakóját és polgármesterét a nagy nyilvánosság előtt hátrányos színben tüntették fel. A jogsértés súlyára, a figyelembe vett köztudomású tényekre valamint a nyilvánosság terjedelmére tekintettel - a korábbi eljárás során megállapított kártérítési összeg és a jogsértés terjedelmének változására is figyelemmel - a nem vagyoni kártérítés összegét 80.000,- Ft-ban találta megállapíthatónak. A perköltségről az elsőfokú bíróság a Pp.78. § (1) és 81. § (1) bekezdése alapján határozott utalva arra, hogy a felperes kereseti kérelme a nem vagyoni kárpótlás mértékét illetően egyébként nem volt eltúlzott.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztet elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását kérte akként, hogy az ítélet tábla az elégtételadás körén belül a kereseti kérelemben foglaltaknak megfelelően kötelezze az alperest nyilatkozat megtételére. A nem vagyoni kárpótlás összegét a kereseti kérelemben írtakkal egyezően 500.000,- Ft-ra és ezen összeg után 2009. október 19. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatra kérte felemelni. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú ítélet törvénysértő, megalapozatlan, az nem áll összhangban a Kúria az ítélet tábla, valamint a bíróságok által kialakított gyakorlattal. Az elégtételadás körén belül sérelmezte, hogy a törvényszék nem volt figyelemmel arra, hogy az alperes az elsőfokú eljárás során olyan nyilatkozatot tett, mely szerint amennyiben a felperes a nem vagyoni kárpótlás iránti igényétől eláll, úgy a keresetlevél szerinti tartalommal hajlandó elégtételt adni. Utalt arra, hogy a korábban hasonló személyi kört érintő peres eljárásokban a jogerős ítéletek kivétel nélkül a kereseti kérelemben foglaltaknak megfelelően kötelezték az alpereseket elégtételadására. Sérelmezte, hogy a hatályon kívül helyezést követően a megismételt eljárásban hozott ítélet változatlanul téves rendelkezést tartalmaz, mert az elégtételadásnak a törvényszék által elrendelt módja lényegében megismételni a jogsértést.

A nem vagyoni kárpótlással kapcsolatban rámutatott, hogy a jogsértőnek bizonyult alperesi közlések a felperest bűncselekmények elkövetésével vádolták (csalás, sikkasztás, fiktív karitatív szervezet létrehozása), ezért a felperest mint magánszemélyként és polgármesterként ért támadások súlyára, gyakoriságára figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított összeg kirívóan alacsony. Hivatkozott arra, hogy a más alperessel szemben folyamatban volt eljárásban meghallgatott tanúk vallomásai alátámasztják, hogy az ismétlődő, a felperest sértő közlések milyen hátrányokat okoztak. Kiemelte, hogy az alperes jogsértése nem csak ismétlődő jellegű volt, az nagy nyilvánosság előtt történt.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes is fellebbezést terjesztett elő, amelyben annak hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új határozat hozatalára utasítását kérte az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése miatt. Álláspontja szerint a perben a felperes nem tett eleget bizonyítási kötelezettségének, mivel a jóhírnév megsértését semmivel nem bizonyította. Fenntartotta azt az álláspontját,

hogy a felperest egy korábbi büntető ítéletben rágalmazás miatt elítélték, erre tekintettel esetében a jóhírnév sérelme nem állapítható meg. Álláspontja szerint a felperes által csatolt büntető ítélet önmagában nem igazolja, az alperesi jogsértés tényét. Az alperes fellebbezésében hivatkozott arra, hogy az általa megfogalmazott tényállítások megfeleltek a valóságnak, az érintet társadalmi megítélését nem befolyásolták hátrányosan, így a felperesnek sem jóhírneve, sem becsülete nem sérült. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában ugyan kitért arra, hogy az alperest a korábbi másodfokú eljárásban 45.000,- Ft perköltség illeti meg, ez az álláspont, továbbá a pernyertesség-pervesztesség 16-84% -os aránya azonban a rendelkező részben nem jelenik meg.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az alperesi fellebbezés elutasítását kérte. Rámutatott, hogy az alperes semmilyen konkrét eljárásjogi jogszabálysértést nem jelölt meg, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indokolná. Fenntartotta, hogy az alperesi tényállítások a valóságnak nem feleltek meg, azok a felperesre nézve sértőek voltak. Az alperesnek az első- és másodfokú eljárásban hangoztatott azon álláspontja, mely szerint a rágalmazásért korábban jogerősen elítélt felperes jóhírnévvel egyáltalán nem rendelkezik, önmagában is jogsértő jellegű közlés lehet.

Az alperesi fellebbezés nem alapos, a felperesi fellebbezés az alábbiak szerint részben alapos:

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, az alábbiakkal egészíti ki:

Az alperes által a "A" c. napilap online kiadványában 2009. október 17. és 18. napján közzétett nyilatkozat az alábbiakat tartalmazta:

„Ez az ember álszent, és képmutató módon beszél **Település 1** érdekéről, holott tevékenysége kimerül abban, hogy az általa kiírtandó ellenséggként kezelt embereket kinyírja, illetve saját imázsát építse. Nem véletlen, hogy a bíróság jogerősen elítélte rágalmazás miatt. A "B" Szeretetszolgálat nevével visszaélve fiktív szervezetet hozott létre, nevében adományokat gyűjtött, holott jól tudta, hogy sem joga, sem engedélye nincsen. Ezt csalásnak nevezik, tény, hogy sikkasztott, és tény annak ellenére hogy többször felszólították, hogy ne tegye saját politikai céljából fiktív karitatív szervezetet hozott létre. Ezt csalásnak nevezik."

Azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a kereseti kérelemben sérelmezett közlemény megjelenésének időpontjára tekintettel a 2013. évi CLXXVII. tv. 8. § (2) bekezdése alapján a perben az 1959. évi IV. tv. (Ptk.) rendelkezései alkalmazandók.

Alaptalan az az alperesi első - és másodfokú eljárás során egyaránt fenntartott hivatkozás, mely szerint az a nem vitatott tény, hogy a felperest korábban más bűncselekményért jogerősen elítélték, azt eredményezné, hogy a sértő valótlán tényállításokkal kapcsolatban a felperes nem hivatkozhat eredménnyel a Ptk.78. § (2) bekezdésére. A Ptk. 75.§ (1) bekezdése szerint a személyhez fűződő jogokat

mindenki köteles tiszteletben tartani. A személyhez fűződő jogok védelme minden magánszemélyt és - a Ptk. 75.§ (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel - minden jogi személyt megillet. Nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amely szerint az a magánszemély, akit korábban bűncselekmény elkövetésért jogerősen elítéltek, a személyiségi jogsértéssel szemben védtelenné - „jogfosztottá” - válna. Ezért súlytalan az az alperesi fellebbezési érvelés, hogy alperessel szemben hozott jogerősen hozott büntető ítélet alapján nem állapítható meg a jogsértés ténye. A törvényszék helyesen utalt a Pp. 4. § (2) bekezdésében foglaltakra, így a jelen eljárásban csak azt lehetett vizsgálni, hogy a büntető bíróság által megállapított jogsértés milyen, a polgári jog által is szankcionált jogsértést valósított meg, illetve a közlemény mely kitételei voltak jogsértőek. Helytálló az is, hogy a rágalmozás valamint a Ptk.78. § (1) és (2) bekezdése szerint szankcionált jóhírnév megsértésének tényállása nem azonos, de ez mindössze azt eredményezi - amint arra a korábbi az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyező végzésében az ítéletábra már rámutatott - hogy a törvényszéknek vizsgálnia kellett, hogy a büntető eljárás tárgyát képező alperesi közlemény mely részében és milyen polgári jogsértést valósított meg. Osztja az ítéletábra a törvényszék álláspontját azt illetően, hogy a sérelmezett közlemény mely kitételei minősülnek tényállásnak. Helyesen rögzítette a törvényszék azt is, hogy e tényállítások a felperesre nézve sértőek voltak, s azok valóságtartalmát az alperes nem bizonyította. Helytálló, hogy az alperes ezzel a Ptk. 78. § (1) és (2) bekezdésébe ütköző módon megsértette a felperes jóhírnevét.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság tévedett a Ptk. 84. § (1) bekezdés c.) pontja szerinti elégtételadás módját illetően. Amint arra az ítéletábra a korábbi hatályon kívül helyező végzésében is utalt az elégtételadás funkciója, a jogintézmény lényege, hogy a jogsértő fél azzal kifejezésre juttassa, milyen jogsértést követett el és erkölcsi elégtételt adjon a sérelmet szenvedett félnek (EBH 2006.1398.). Ebből következően az elégtételadás nem azonos a jogsértés megállapításával. A törvényszék nem adta indokát annak sem, hogy a személyiségi jogsértésre alapított perekben megfelelően irányadó PK.15. állásfoglalásban kifejtettekre tekintettel, a helyreigazítás funkciójának egyébként megfelelő, a hamis tényállításokat helyesen feltüntető, a keresetlevél szerinti helyreigazítási kérelem miért nem alapos. Mindemellett utal arra az ítéletábra, hogy túl azon, hogy a kereseti kérelem szerinti helyreigazítás tartalma a Ptk.84. § (1) bekezdés c.) pontjának megfelelt (BDT.2010.2231.), az szűkebb körű volt, mint amilyen helyreigazítást az elsőfokú ítélet rendelkező részének közzététele jelent, vagyis e vonatkozásban az elsőfokú bíróság az elégtételadás terjedelmét illetően túlterjeszkedett a kereseti kérelmen. (Pp.215. §)

A nem vagyoni kárpótlás kapcsán a felperes helytállóan hivatkozott arra, hogy az a köztudomású tények alapján is alacsony összegben került megállításra. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy az alperes - ugyan egyazon közlésen belül - a felperest sértő több, egymással összefüggő valótlan állítást fogalmazott meg, amelyek külön-külön is alkalmasak a Ptk. 78. § (2) bekezdés szerinti jogsértés megvalósítására. Helytállóan hivatkozott arra is a felperes, hogy az általa betöltött

tisztságra is figyelemmel azok az állítások, amelyek gazdasági bűncselekmények elkövetésével vádolták a felperest, különösen sérelmesek voltak számára.

Minden alapot nélkülöz az az elsőfokú ítéleti megállapítás, mely szerint a törvényszék a nem vagyoni kárpótlás összegét „a korábbi eljárás során megállapított kártérítési összeg, és a jogsértés terjedelmének változására is figyelemmel” állapította meg. A „korábbi eljárás” alatt nyilvánvalóan a jelen eljárásban hozott a Győri Ítéltábla Pf.V.20.017/2015/3/I. számú végzésével hatályon kívül helyezett 20.P.20.482/2014/8. számú ítélet értendő. Hatályon kívül helyezett ítélet rendelkezése azonban nem lehet irányadó a hatályon kívül helyezés folytán megismételt újabb eljárásban.

Az ítéltábla a felperest ért sérelmek számára és súlyára figyelemmel a külön nem bizonyított, de köztudomású tényként igazoltnak talált hátrányokat is figyelembe véve az ítélelhozatali értékviszonyok alapján (EBH.2009.2041) a nem vagyoni kárpótlás összegét 300.000,- Ft-ban találta megállapíthatónak

Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta. Az alperest a kereseti kérelemnek megfelelően kötelezte a Ptk.84. § (1) bekezdés c.) pontja szerinti elégtételadásra, a nem vagyoni kárpótlás összegét pedig 300.000,- Ft-ra felemelte.

Az eljárási illeték alapjául a meg nem határozható perérték akkor vehető figyelembe, ha az így számított érték meghaladja a kártérítési követelést (EBH.1999.94.) A jogsértés megállapítására az alperest elégtételadására kötelező kereseti kérelem meg nem határozható perértékű, a pertárgy értéke ebben az esetben az 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 39. § (3) bekezdés b.) pontja alapján 600.000,- Ft, mely meghaladja a nem vagyoni kárpótlásként kért 500.000,- Ft-os összeget, így a jelen eljárásban a fizetendő eljárási illeték alapjául a meg nem határozható pertárgy érték 600.000,- Ft-os összege szolgál. Az elsőfokú eljárás illetéke így az Itv.42. § (1) bekezdés a.) pontja alapján 36.000,- Ft, a fellebbezési illeték az Itv.46. § (1) bekezdés szerint 48.000,- Ft.

Az első- és másodfokú eljárásban az alperes egyaránt 80 %-ban bizonyult pervesztesnek (az elsőfokú eljárásban a 600.000,- Ft-os meg nem határozható perértéken túli kereseti kérelem 500.000,- Ft nem vagyoni kárpótlásra irányult, a meg nem határozható pertárgy érték és 300.000,- Ft vonatkozásában a felperes pernyertes. A másodfokú eljárásban a felperes a meg nem határozható pertárgy érték és a 80.000,- Ft, valamint az alaposnak talált 300.000,- Ft -os igény közötti különbözet, vagyis 220.000,- Ft vonatkozásában pernyertes), ebből következően a 36.000,- Ft-os elsőfokú eljárási illetékből a 80-20%-os pernyertességi arányra tekintettel az alperes 28.800,- Ft-ot köteles a felperesnek megfizetni. Az elsőfokú eljárásban megállapítható ügyvédi költség a pertárgy értéke alapján a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) (2) (3) és (6) bekezdése szerint 30.000,- Ft, ebből pernyertesség-perveszteség arányára figyelemmel az alperes 18.000,- Ft-ot köteles a felperesnek megfizetni.

A Győri Ítélőtábla Pf.V.20.017/2015/3/I. számú végzése a jogi képviselettel felmerült költséget mindkét peres fél részére egyaránt 15 - 15.000,- Ft-ban találta megállapíthatónak, vagyis teljes pernyertesség esetén az ügyvédi költség 30.000,- Ft lenne. Ebből 18.000,- Ft-ot ugyancsak az alperes köteles a felperesnek megfizetni. Vagyis az alperes által a felperesnek fizetendő elsőfokú eljárási költség 28.800,- Ft + 18.000,- Ft + 18.000,- Ft, azaz összesen 64.800,- Ft.

Az illeték-feljegyzési jogos eljárásban a felperes kereseti kérelmén 30.000,- Ft illetéket lerótt. A korábban kifejtettek szerint azonban a kereseti illeték összege 36.000,- Ft erre tekintettel az ítélőtábla kötelezte a felperest a fennmaradó 6.000,- Ft feljegyzett kereseti illeték állam javára történő megfizetésére. (6/1986. VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés).

A másodfokú eljárásban mindkét peres fél fellebbezést terjesztett elő, a fellebbezések illetéke peres felenként 48 - 48.000,- Ft. Mind a felperesi, mind az alperesi fellebbezési illetékből a 80-20 % -os, az alperesre nézve terhesebb pervesztéségi arányra tekintettel az alperes 38.400,- Ft-ot, a felperes 9.600,- Ft-ot köteles megfizetni. Mivel az alperes a hatályon kívül helyezéssel végződő fellebbezési eljárásban 30.000,- Ft fellebbezési illetéket korábban lerótt, ennek figyelembe vételével további 8.400,- Ft, valamint a felperesi fellebbezési illetékből 38.400,- Ft, azaz 46.800,- Ft fellebbezési illeték megfizetésére köteles. A felperest terhelő illetékfizetési kötelezettség a másodfokú eljárásban a 2x9.600,- Ft, azaz 19.200,- Ft (6/1986 (VI.26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdés).

Az alperes a másodfokú eljárásban 80%-os mértékben pervesztesnek bizonyult, erre tekintettel köteles a felperesnek 20.000,- Ft, az áfát is magában foglaló ügyvédi költséget megfizetni (32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) (2) (3) (5) és (6) bekezdés).

Győr, 2016. évi február hó 11. napján

Dr. Ábrahám Éva sk.
a tanács elnöke

Dr. Szalay Róbert sk.
előadó bíró

Dr. Vass Mária sk.
bíró

A kiadmány hitelül
Kiadó: